

LA VEU DEL SEGREGAT

SETMANARI REGIONALISTA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Semestre.
Any...
Payments a la bestreta. Número solt5 pessetes
10 céntims.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Palma, 20-1-00

ANUNCIS

COMUNICATS Y ESQUELES

Preus convencionals.

I COMPARÉM!

Poch després del tant renomenat *Corpus de Sanch*, en l'any 1640, los Consellers y Concill de Cent de Barcelona endressaren al rey Felip lo Gran un manifest ó proclama veritablement notable, elegantment escrit y d'una plasticitat qu'admirava. Gracias á un volgut amic nostre havérem pogut assavoirílo...; deu ser altre dels rars exemplars que's trovan: a Barcelona fou imprentat en l'esmentat any de 1640.

Son moltas y molt sanitosas las ensenyansas que conté, per xo es llàstima que'n corrin tants pochs, essent, com son, fants las llisons que s'han d'aprendre....

Clar y sintètic á la vegada, concreta l'estat anormal de Catalunya en aquell temps; calca 'ls defectes del favoritisme que acapara 'ls més als empleos; resenya 'ls mals d'una dominació extranya á nostra terra; descobreix los vics de l'administració; consigna fonamentades queixes y 'n fa càrrecs als representants del poder central; senyala en què, de què y perquè 's malmenan los interessos generals d'aquesta terra....

Gelosos, nostres Consellers, de les costums y les lleys, altament democràtiques, del poble català, s'esperan devant del nou sistema del absolutisme, implantat per gent forastera, tirant per terra los sagrats furs y privilegis d'aquest poble.

Com altres Fivallers, los Consellers suscriuen lo valent manifest que comentém, ab dignitat y ab fermesa y 's prometen del seu Rey qu'estudiarà detingudament les justes reclamacions formulades.

L'hi aconsellen al Rey que no 's fiji de la gent que 'l rodeja, rastres cortesans que 'l duhen enganyat: 'l hi anuncian conmocions y desgracies en grant, donchs que 'l poble no pot ja més ab tantas opressions y ultratges rebuts de la gent que 'l mena: expliquen, las causas que determinaren la conmoció dels Segadors en l'esmentat any de 1640 y 'l hi senyalan remeys pràctichs, sensillissims per evitarne de novas y tancar de cop tota amenaça de revolucions y conflictes de cap mena.

Poch cas faria 'l rey de las encertades observacions dels Consellers catalans: ben clar 'ns ho diuen los fets que 's succeixen després d'aquell missatge: ben clar demostren dits fets, las equivocacions del poder central en aquella y altres ocasions: ben clar descobreixen la seguretat ab que anuncien tals trastorns, los representants de nostre poble.

Y aquest mateix poble, també ha fet observar los trastorns á que 'ns durian la corrompuda administració y la errada y opresora tutela qu'exerciam a nostras colonias....

Tampoch se 'n feu cap cas d'aquellas advertencies; foren rebutz, com sempre, nostres consells ab la rialleta dels politichs d'ofici, tant poch simpàtica avuy dia, donchs que simbolisa la farsa y las concupiscencies de mal gènero que tenen per costum.....

Y 'ls fets també han respòst á las indicacions del poble català: son prou tendres perquè poguem ferne memòria: las mares, si per cás, podrian dirnos las desgracies sens fi ni compte que 'n han passat.... y tot perquè tal desgracia coronessin una obra de desastres y baixes vergonyoses..... tot

per acabar ab nostre valiment y esfors, envers de nostres colònies.

Are senyalé, los defectes de nostra viciosa administració, demanem un nou sistema que millor s'avengui al modo d'esser del nostre poble; que senyalí nova via en l'ensenyansa, en la justicia, en lo govern y en la administració; qu'acabi ab lo caciquisme imperant arreu avuy dia..... mes aquella gent que 'ns malmena, son dignes descendents de l'altre gent que portà á Catalunya l'estat de desesperació del sige xvi y lluny d'escarmantar ab las ensenyansas del passat, no volen pas pensarhi ab los trastorns que poden esdevenir. Tant sols serveixen pera ferne escarní de nostres prudents y lleals advertencias y pera exercir contra nosaltres una desaforada política d'opresió y de violències de tota mena.

Quins poden esser los fruits de semblant política?

Deixém que 'ls fixi l'Història. Recordem-nos del Manifest qu'esmentabam dels Consellers de Barcelona y, després..... icomparém!

CANDI CLOSA.

NOTES POLÍTIQUES**Un home d'Estat.**

Al Ateneo de Madrid, societat que l'Estat subvenciona pagant tots los espanyols, s'han donat aquests dies darrers, conferències sobre 'l regionalisme y 'l centralisme, en les que han pres part los més eloquents oradores d'aquell país que ja no dona altre produpte, però que fa ab una abundància esfarejadora.

No cal dir que tots ells ab tota la sonoritat del *habla de Cervantes* han abominat del regionalisme, considerant-lo mereixedor dels majors castichs, y defensat lo centralisme, únic sistema per fer de la nació espanyola un Estat fort y poderós: llàstima que pera apoyar tan penegrina afirmació no haigut adhibit cap argument, tenint tant aprop los eloquents exemples de les darreres desfetes y de les consecuències que les mateixes estém patint. Però los eloquents oradores y eminentes estadistes que á Madrid s'estilen son aixis; n'hi ha prou ab que ells afirman una cosa pera que aquesta sigue article de fe, y si no, ja sortirà alguna disposició pera obligans á creurella.

Quedém, donchs, en que es una veritat com un temple que lo centralisme es una Revalenta Arabiga, que presa ab fe, y es lo que més se necessita, ha de curar tots los mals d'aquesta Espanya poch menos que finan; y per lo tant habém de deduir que tot lo que acaba de passar, que totes les vergonyes que habém sufert, que la definitiva crisi que estém patint s'abduent al regionalisme, al picaro regionalisme que vol canviar-ho tot, sobre tot 'l us ufruit d'Espanya, de qu' estant en pacífica y plena possessió los partits politichs del *turbo* y los aspirants á substituir.

Canalejas, lo politich més desacreditat, si es que avuy dia se 'n pugui trobar un que no estige menor que 'ls altres, ha sigut qui més apurá la retòrica castellana en contra del regionalisme.

Aquet Cato de secà, entre altres figures retòriques, digué:

«Qualsevol tentativa carlista ó revolucionaria seria avuy criminal; pero més ho seria una tentativa regional, que 's incomprendible que fills d'una mateixa nació, que parlen lo mateix idioma y respiren lo mateix aire que nosaltres, pensin ab lo separatisme.»

De modo que á Espanya no hi ha més gent que la castellana, no existeixen les llengües catalana, euska y gallega, ni ningú parla ab valencià, mallorquí, etc. y lo que 's pitjar, estém tots condemnats a respirar lo mateix aire que respira en Canalejas, aquell que surt de les oficines y centres burocràtics de Madrid.

Y d'això 'n diuun un home d'Estat que ha sigut ministre y està casi bé en porta pera esser quefe de Gobern y desgobernar a tots los espanyols.

No es estrany que l'Espanya, patrimoni de semblants homes haigui sufert les horroroses desgracies de tots plorades y estigue esposada á passar per la més grossa.

Silenci eloquent.

Silvela ha tancat lo Parlament en mitg d'un silenci prop d'uns funerals, puig que per primera vegada no resonà en el *augusto recinto de las leyes*, com alguns han convingut en calificat, los consabuts vascos al Rey ni les corresponents contestacions de visca la República. Aquet fet per lo extraordinari ha cridat l'atenció d'algún periòdic que troba molt estrany no hi hagués sisquera un diputat dels novel·ls, d'aquells qu'encara no han estrenat la veu, que vulgués lluir lo seu dinastisme donant lo correspondent crit de visca, ni cap republicà, dels embolats que formen al Congrés, que vulgués aprofitar l'oasió de dàr als seus electors fe de vida republicana, ja que durant lo temps que les Corts han estat obertes han representat lo paper de *correctos* ministerials, contribuint ab los seus actes a què s'aprobessin tantes y tantes barrabassades com Gobern y oposicions han regalat al país.

Res d'estrany te la fredat y silenci ab que les Corts han sigut tancades; á Espanya ningú te fe, no hi ha qui senti entusiasme, ni sisquere 's preocupe per cap ideal polítich ni per cap forma de Gobern. S'ha arribat fins aquell final extrém de no existir mes que dos meses de ciutadans, los que viuen del presupositi y los que 'l paguen. Los primers són tots los vividors politichs, donemlos lo nom que vulgan, monarquichs ó republicans, conservadors ó liberals; y los segons som tots aquells infelisos als que fins ara los primers havien conseguit enganyarlos y dividir-los, representant una falsa quin argument eran, llivertats, drets individuals, progrés, prosperitat de la nació y demés paraules vanes y buides de sentit y quina consecuencia pera nosaltres ha sigut l'arruinarnos, enjoarnos y destrossarnos.

Com ara la comèdia no resulta perque los espectadors s'han cridat á engany y no hi ha cap benet á qui agrada, han deixat los actors de representar los seus papers, s'han hagut de traure la masera, y la comèdia s'ha convertit en tragedia, en que la víctima es lo pais que paga.

Los politichs centralistes no tenen ja altre afany que aumentar lo presupositi que 'ls done vida y plahers, fe més feixuch lo pes de la seua dominació per evitar hi haigui algun infeliz que vulgui sustraures de semblant opressió, apurar tota mena de mèdis pera esprimir lo poch such que al contribuent resti, amenassar y pegar de ferm al que no vulgui continuar sent explotat; y com això no pot continuar gaire temps, com ningú 's resigna á ser la víctima d'una oligarquia quina finalitat es 'l ambició may satisfeta, la satisfacció de plahers may saciada, la concupiscència sempre afamada, d'aquí que arreu surtin espurnes d'un foix que lo dia en que 'l vent de l'indignació y de la dignitat 'l avive, ha d'abrazzar y convertir en cendra tanta, corrupció y falsetat, purificant l'aire d'Espanya dels miasmes que avuy 'l estant envenenant.

Això es lo que 'l regionalisme 's propossa y en particular lo catalanisme á la nostra terra; y per això mateix se veu tant odiat y perseguit per tota la taya de vividors de la política, que

no han de perdonar mai hajam descubert lo seu innoble joch, y molt menys que vulgàm alsar lo cap y acabar pera sempre ab la gandula vida de plahers y concupiscències que la dominació qu'exerceixen los proporciona y que á nosaltres nos costa rius de llàgrimes, de sanch, de suhors y de diners.

Moltes merces.

Copiém de nostre estimat confrare *La Veu de Catalunya*.

Sabém de bona tinta que 'l govern de Madrid ha demandat informes als governadors de Catalunya sobre l'estat de la opinió pública relativament al catalanisme en las seves províncies respectivas.

En un dels últims Consells de ministres, el senyor Villaverde, autor dels Pressupostos tan aplaudits y ovacionats per tota Espanya, va proposar acabar el catalanisme á *fuerza de palo*.

Una persona que assistia al Consell va opinar que 's devia tractar aquest assumptu *con mucho tino*, y el ministre de la Gobernació sembla que ho comunica «com a norma de conducta als seus subordinats, lo que no deixa de ser una instrucción tan amplia como precisa.

No 'ns estranya gens ni mica la bona voluntat que segons sembla 'ns te en Villaverde 'l ministre castellà, ho trobem molt natural en qui guarda totes les consideracions y complacencies per los poderosos, per aqueixes grans empreses esplotadores del pais com la tabacalera, atentes solzament a repartir creixents dividendos als seus ditxossos accionistes á canvi de la ruina dels intel·ligents pages que ab lo cultiu del tabaco tindria medi pera surtit del aclapament y miseria ab que viu; y totes les arrogàncies y energies pera emplearles ab los débils, ab los contribuents als que arruinará ab uns presupositis inverosímils.

Si vol lo senyor Villaverde acabar ab nosaltres á *fuerza de palo* y ab los contribuents reforçando los ingressos, prompte no quedarán baix lo domini de la *intangible Hacienda Espanola* més que los seus companys de nomina y presupositi y les grans companyies que tenen lo privilegi d'esplotar lo pais; y á les hores qui pagarà? 'D'ahont sortiràn les misses pera 'ls 432 milions de pessetes á que pujen los sous dels empleats que manté lo centralisme espanyol y nosaltres paguem?

Diu tambe la *Veu de Catalunya* que lo minstre de la Gobernació, recomana als seus subordinats *mucho tino* respecte al assumptu catalanista.

«Santa Barbara 'ns valgut! Ja podém fernhos ab un paraiges ben ample y reforçat perque aixo del *tino* segons lo criteri de qui haigut d'interpretar y aplicar sobre tot si 'ls primers ensaigs s'han fet á les que foren colonies nostres, pot resultar..... tot lo que vostés vulguin y nostres pecats mereixin, que no es poch.

Quines Pascues!

Bones se 'ns esperan als catalanistes si es veritat lo que telegrafien de Madrid á un estimat confrare de Barcelona y que copiem:

Ab motiu de la presencia del senyor Sanz Esteban á Madrid, no 's parla de res més que de la qüestió catalana.

Als círcols politichs se debat ab gran calor lo que deu fer el Govern ara que ha clòs las Cambres, y en las discussions predominan els tempeaments apassionats y 'l desitge de que 'l Govern adopti tot seguit resolucions violentas.

Els fusionistas y republicans diuen que la culpa de la creixensa del espírit autonòmic á Catalunya, es únicament del Govern den Silvela. Els ministerials diuen que la responsabilitat de tot la tenen els desastres ocorreguts durant el govern den Sagasta.

«Us y altres sembla que estan d'acord en sal-

tar per damunt de totes les lleys y de tota justicia pera perseguir las aspiracions catalanas.

Aquesta nit era molt comentat un article de LA VEU DE CATALUNYA, que porta l' número arribat avui. Aquest article, quin títol es «Els nous Pressupostos», era objecte de judicis apassionadissims.

Se creu que al marxar el senyor Sanz Escartín, el senyor Silvela farà públicas las instruccions y la línia á seguir que li haurá senyalat.

Quines reflexions fará qualchevol esperit sensat, recte y seré despues de llegir lo que acaba de copiar!

No sembla sino que allí á Madrid s' ha perdut tot fins l' instint de la propia conservació, del que no careix cap ser animat.

Los prudents, los verament patriotes, sempre resulta que som nosaltres, los catalanistes, puig tenim prou serenitat pera no responder á les repetides provocacions que se 'ns fa y pera no empender lo camí cap al que se 'ns espenteja.

M.

Moviment Regionalista.

AL EXTRANGER

Irlanda.—Llegim en un diari de Paris, que en una reunió celebrada á Dublin, baix la presidència del lord-batlle de la ciutat, se parla de les guerres injustes portades á cap per Inglaterra. L' orador Kavanagh se declarà partidari dels boers y examinà la situació d' Irlanda en les presents circumstancies, dijent: Nosaltres no podém veure en lo govern anglés sino un govern extranger, y tot govern que no sia del país, es dolent. Lo quin nosaltres sufrim no es pas, per lo tant, mitjanament dolent, sino que ho es tan com es possible serne. Per últim declarà que la Irlanda volia esser lliure y tenir una bandera, un Parlament, un exèrcit y una armada nacionals.

Y no hagué cap Silvela que tractés als irlandesos de *medioevales*; ni cap Romero que 'ls insultes ab la ordinariesa que acostumau certa gent quan s' enfada, ó be ho fa veure...

Sicilia.—En la Cambra popular d' Italia s' ha comensat fa poch una discusió ben interessant motivada per varies interrelacions relatives al regne de Sicilia. Com pot suposarse, los uniformistes negan importància á la «questió siciliana», com los nostres espanyolissims la negan respecte á les reivindicacions catalanistes; mes, lo negar un fet no es destruirlo, es recurs molt propi dels estrets y migrants cervells dels jacobins al ús.

Lo general Pelloux, per no faltar á la consigna, contestà á les preguntes que li dirigiren sobre la cuestió siciliana, que no hi havia necessitat de dictar disposicions especials pera aquella regió; la unitat italiana d' any si tal se fes, y per lo tant, les mateixes lleys han de regir, per exemple als llombarts que als sicilians, malgrat les grans diferencies que separan profundament á aqueixos dos pobles. Y 'ls uniformistes italianissims jan convenuts...

À CATALUNYA

En la industrial població de Sant Vicent de Castellet s' están fent treballs pera la organització d' una Agrupació catalanista. Segons nos escriví persona que 'n pot estar ben enterrada, aviat serà un fet sa constitució.

Durant la Cuaresma s' ha predicat en català en les iglesies de Palma de Mallorca.

Per noticies rebudes de Puiggreig sembla que no es llunyan la creació d' un centre catalanista á n' aquella població.

La Institució Catalana de Música, en la sala de l' Ateneu Barcelonés doná un concert. Formava l' programa en sa primera part, música religiosa de Mozart, de Victoria, Bach y Palestrina; en la segona, música catalana, y en la tercera, cançons populars, alemanyes y de la nostra terra.

L' èxit qu' en aquest concert obtingué la Institució Catalana de Música y l' mestre Gay, l' ànima d' ella, fou tant gros com ben merecute.

En acabant lo programa l' triat públic que ocupava á vessar la sala, exigí als cantors l' himne popular d' «Els Segadors» y aquells lo cantaren davant dels concurrents que escoltaven de peu dret y coronaven los seus cantants amb frenèticis aplausos y viscalas á Catalunya.

Dintre de poch se posaran á la venda una serie de «Floretas de Maig» pera cada un dels dies del vinent mes, les qu' en istil y lletra ben catalana s' hi contenen pensaments delicadissims, plens de mística unció y de tendresa.

Es de registrar ab joia la publicació de semblants fulles, que poden fer molt de bé als cors, douant als sentiments més nobles del nostre poble la natural expressió que escau á la nostra llengua.

Llegim en la premsa de Tarragona que ha arribat á aquella ciutat una nova remesa de sagells regionalistes, entre 'ls que n' hi figura un, admirablement executat, ab lo retrato de don Joan Cañellas, baix lo qual se llegeix la següent inscripció: «Cañellas Tomás.»

Existeix altre també, de gran gust artístich, contenint un cartelet en que apareixen les següents frases: «La llengua catalana es la més armoniosa de totes las llenguas.—J. Cañellas.»

Frases que pronunció en lo Congrés lo fill predilecte de Tarragona, al terciar en lo debat catalanista.

—La important «Societat Barcelonina d' Amics de la Instrucció», ha desdit fer us de la llengua catalana en les seues sessions.

—Al Centre de Fusió Republicana de Barcelona, va donar don Vicens Gay, la seva anunciadà conferència, ressenyant compendiosamente la Revolució Francesa y la seva influència á Ameríca y Europa; exposant l' estat actual del Socialisme á Espanya; fixant lo remey pel estat actual en l' unió del socialisme y l' regionalisme, y afegint que aquell no es un moviment particular d' una regió, sino una forma general de totes las regions. Negà que hi pugui haver unitat jurídica hont no n' hi ha de clima. Afegí que no deu acusarse á las regions de separatistes, mèntris perseguixen los seus ideals dintre l' unitat nacional.

—Hem rebut una comunicació del Consell Directiu de l' Agrupació Democrática Catalana de Barcelona «Lo Trángul», participantis qu' ha trasladat son local al carrer de Sant Ferran, 16, 1.

—La «Lliga de Contribuents» de Sans, esta ràri que cada any acostuma celebrar.

—Se 'ns diu que l' dilluns de Pascua se celebrarà un meeting catalanista á Celrà.

—En lo quadre dels alumnes que forman l' últim curs de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, tant lo titul de la Facultat que s' hi ostenta en l' orla, com los noms dels alumnes, estan redactats en català, á diferençia de lo qu' havia succehit fins ara.

—Aviat se posarà á la venta un llibre de poesies, del jove poeta D. Salvador Borru y Soler, titulat *Rosellas*.

—Diu *La Veu del Ampurdá*:

«Dies passats y ab motiu d' una excursió que ferem á Ceret (Fransa), tinguerem lo goig de sentir en aquella població l' himne nacional català *Els Segadors*, cantat per un coro que te organitzat lo notable professor de música, señor Amade.

Verdaderament nos sorprengué la popularització que fóra del nostre territori ha alcansat la música que representa l' bategar dels pits de tot un poble.

El coro de referencia te en estudi moltes pessses catalanes, pera donarles á conéixer en la pròxima Exposició de l'arís, ahont concurredrà, deixant sentir les seves notes en les poblacions del tranzit.

Felicitém de tot cor als socis que componen l' agrupació esmentada y enviem també la nostra entusiasta felicitació á son digne director señor Amade pel travall dignificat que resulta d' una institució com la que 'ns ocupa.»

A LAS NENAS LLEYDATANAS

CARAMELLAS

Entre celatge de rosa mostra l' sol sa front daurada en la hermosa matinada de aquest dia tan joliú; derramant perlas preciosas s' estén l' auba riatléra apareixent encitzera pel mon que de gotg somríu.

Gayas nenas lleydatanas puras mes que las poncellas escoltén las caramellas del jovent que os vol de cor; fadrinalla son del poble que á compartir l' alegria en venim en eix dols dia que n' es Pascua del amor.

Entre las cançons mescladas en portém flors molt graciosas y violetas hermosas y nostre emblema l' amor; á vosaltres á oferirlas os venim, bellas ninetas, si 'ns deu de vostra boquetas á probar sa llur dolsor.

En lo clar mirall del Segre vostra bellesa envejada alli veuré retratada si joyosas os miréu: del vostre cor la ignorència com també d' ell sa puresa van las onas ab dolses pregonantu per arreu.

Si n' hi ha alguna que desitja aixér promés trobarne pot venir aquí ha buscarne que ha escullir ne té un planté: esclusas sempre os volen serne pera servius y adorarvos y mentres visquem aymarvos ab carinyo, amor y fe.

Jaume Espanyol.

Lleyda, Abril de 1900.

LA MONA

Lo pobre vellet ja n' estava amohinat de portar la botiga. Quaranta anys darrera del taulell eran molts anys de treball; hora era ja de pendre l' retiro... y, dit y fet: vā escriure á en Manel, que portava prou temps d' aprenentatge á Barcelona, y quan lo va tindre aquí, en pocas paraules va explicarli son pensament.

—Mira, fill meu; jo no puch més. Tinch sei-xanta anys y l' treval es pe 'ls joves. Estás al corrent del negocí? Donchs pit y fora. Aquí tens la botiga; cuida l' credit com jo l' hi cuidat. Y no 't fasi por la petitesa del *betas y fils*, ni lo que jo haig pogut perdre de parroquia aquets últims anys, que prou ha recuperarás tú. Tú y la Sinteta. Caseuvs y apanyeume l' jardinet d' amor en que hi somniat morir.... No vull res més.

La botiga del senyor Jaume no era pas per tentar á cap negociant. Casi arreconada en un iels revolts del carrer de la Palma, havia tingut lo seu temps; temps llunyá, molt llunyá.... Quant rà traspasarla al seu fill tot just se mantenía de les agulles, botons y trenzilles que hi anavan a buscar les xiuetes de l' Ensenyança. Pero jo n' era tant econòmic aquell bon senyó que tenia de mel pel despaix, que, encar que revellida com son amo, la botigueta del *betas y fils* se mantenía forte y ferma, y s' obría tots els dies ab lo goig de viurer, defensantse en mitj dels daltabaxos del comers, ab las portas descoloridas, son taulell despintat, ilustrós del restregar continuo, pero voltada de calaixets y prestacions atapats de gènero.

En Manel va contestar á son pare sense dirli res, com qui discretament se resigna á acceptar las cosas tal com venen. Dos ó tres días va estar neguitós, retret, sense dir paraula. Ja estava á punt son pare de tornarlo á enviar á Barcelona, erugut de que li exigia un sacrifici massa gros, quan tot d' un plegat reviscolà l' home y ab l' tò seré, casi joyós—Pare—va dirli—'voleu dir que la Sinteta...? Perque, si ella vol, bé, mes si 'm diu que *nones* hu temit mal....

—D' aquesta tecla me n' encarregó jo—va respondre cofoy lo senyor Jaume.

Y tecla que toqués lo senyor Jaume, era tecla que sonava.

Set mesos passats, la Sinteta ja venia betas y fils, agulles y trenzilles ab en Manel, á la botigueta del carrer de la Palma. Marxava la cosa que donava gust; el bon vellet era felis....

Y passaren dias, y mesos, y l' negoci anava com una seda. Pero al senyor Jaume això ja no 's satisfava prou. Volia.... 'qu' havia de voler? Al arribar á Pascua tota l' ànima se li omplia del desitif de fer la *mona*.... ¡volrà ser padrit! Y no'n era, ni camí 'n portava. Dos, tres, quatre Pascuas passaren sense que l' pobre vell pugués comprá la *mona*.

Mes, això sí: á la botigueta se la veia creixer. Lo cau, que no era pis, en que vivia l' senyor Jaume s' havia convertit en magatzém que reventava de gènero; ja no venian tant sols agulles y trenzilles. La Sinteta s' havia dat tal manya en la confecció de robata per criatures, qu' allò era un bé de Deu d' aixobars. Quant ab sas mans molsudetes extenia sobre l' taulell aquella muníó de camisolas, faldaret, vestits ab puntes y capas de batejar, semblava talment l' esclat d' una ona, caramull d' escuma blanca com la llei, que alegrava l' cor y aixamplava l' ànima.... Tot tant de bon gust, tant ben presentat, tant primorós tot, que encisava. A n' el pobre senyor Jaume, no; cada vegada que, al entrar á la botiga, veia l' taulell de *monte-nevado*, lo cor se li oprimia al fuetjarli sa desesperanza. ¡No poguer ser padrit! ¡no poguer comprar la *mona*! Tant com hu havia somniat....

Va arribar dia en que la botigueta del carrer de la Palma no pogué contenir lo gènero del establecimiento. En Manel trevallant la merceria y quincalla; la Sinteta la roba pera nens, havian aixampiant tot lo negocí, que ja no cabia dintre l' caixonet mesquí del *betas y fils*. Van passarre al carrer Major. Una botiga gran, espayosa, que va montar casi ab luxo, encar que, de moment y previsors de las conseqüències que pugués portar lo cambi de local, van reduirre á posar les coses bé, y res més, com deyan als parroquians.

Aquesta prosperitat era l' únic consol del senyor Jaume. Esperit de negociant, s' entusiasmava ab los progresos del seu fill, y d' aquella botigueta nova, que ja no tenia las portas despintades, ni l' trist conjunt del seu caixonet d' altres temps ne deya qu' era «l' seu net», lo fill del seu fill. Y tant va arrelarli al cap y al cor aquesta imatge, que fins i sembla talment realitat. L' acariciava aquella botiga, rabejantse en los esplendoris de sa llum alegre; hi sentia plahers inexplicables, de una vaguetat sublim, en aquellsalonet quadrat, clar, en que sos fills trevallavan y s' engrandian.... Lo taulell fins li despertava respectes d' admiració; si no se n' hagués donat vergonya ¡fins i hauria besat!

Y l' negoci creixia. Al carrer Major la parroquia vā dobrar. Las familiars se hu deyan d' unes àlterns y allò era una professió de gent a comprar, tot lo senyoriu era *de la casa*; la Sinteta era estimada de tothom, en Manel respectat, y sa firma, una firma. Si hagués pogut fer la *mona*, lo Sr. Jaume hauria sigut l' home més felis de la creació....

Y això pensava al veurer las *monas* en los aparcadors dels confiters, quant, de sopte, se li vā oco-

rrer ¡bon Deu! qu' habia de fer *mona*! Casi l' feya plorar sols lo persarhi... Més de un quart vā estarse, lo cor fentli trip-trap, devant del aparador replé de les montanyes de tortada ab ous dusos y cabell d' àngel; mes arredonida la determinació, se 'n entrà resolt á la botiga y com si ab lo tò imperatiu volgés dissimular sa vergonyosa emoció:

—Dónquim aquella *mona* de sis ous, va dir á l' adroguer. Y ab la *mona* embolicada cuidadosament feu vía á casa, satisfe y negítos, intranquil y content, sense sapiguer lo que li passava.

A l' endemà, diumenge de la Pasqua, la botiga d' en Manel y la Sinteta obria sus portas novas de ferro apersianat, cambiat lo lletrero, repintada de dins y fora, esplendent de severs adornos, ab l' aparador desllumbrant de riquesas. Tot just acabava l' matrimoni d' obrir la botiga, se 'ls presenta 'l bon vellet ab la *mona* á las mans.

—Aquí la teniu—vā dirlos, mentre cara avall li queyan les llàgrimes que 's remenava ab esforç —aquí la teniu. Es pera la meua fillola, pera 'n questa botiga que vostre esforç, vostra constància y vostra amor me dona en lloc del fillol per qui jo suspirava... No vos apeni 'l cambi: tot es crà. Fer riquesa p'el treball, també es fer vida. ¡Trevallau, fills meus! Trevallau y honreuvos; à veure si l' any que vé, creixent encara més, vos hauré de portar per ma fillola, una *mona* de dotze ous!

ROMÁN SOL Y MESTRE.

Lleyda, Abril de 1900.

Meeting catalanista á Tarragona

Al Teatre Principal va celebrar-se lo diumenge l' meeting catalanista. A dos quarts de quatre de la tarda començà l' acte ab un breu parlament del senyor Gibert, antic catalanista tarragoní, «que saludà als companys de causa forasters, y oferí la presidència á don Manel Folguera.

Aquest parlà á seguit dijeron que la Unió Catalanista no havia anat á Tarragona a conquerir als seus habitants pera valdres d' ells en profit propi, com ho fan los partits polítichs, sinó que hi anavan a predicar les doctrines catalanistes pera que les fessin seves si 'ls complavien y les escolteissen ab respecte sinó 'ls arribaven á convenció.

Parlà després don Pere Lloret, de Tarragona, tributant un homenatje de respecte als catalanistes que, malgrat les persecucions de que son objecte, continuan propagant ab entusiasme la doctrina de les Bases de Manresa. Als nostres companys que se 'ls processa, digué, no se 'ls pot considerar com á criminals per més que se 'ls processi, donchs exposan lleial y honradament les seues doctrines, y la honradeza y la criminalitat son incompatibles. Protestà del dictat de separatistes ab que s' ha motejat als catalanistes, demostrant que en las Bases de Manresa res hi ha que mereixi tal dictat. Volém, diu, llibertats pera nostra terra, volém la autonomia de Catalunya, mes dintre del Estat espanyol.

Lo senyor Remy y Viladot, de Lleyda, saludà als catalan

estrená vā envoltada de les circumstancies de *La filla del Mar*, molt més, ja que segons se deya la destinava son autor á la gran actuació Sarah Bernhardt. No jutjaré l' obra darrera del gran trágich català per que ni m' atreveixo á tant ni s' escau ab lo títol d' aqueixa rata, aixís que 'm limitaré á dir que *La filla del Mar* vā esser aplaudida, més no tant com altres obres de son autor.

Si no hagués ja fá algú temps l' *Orfeó Català* conquerí la fama d' esser una institució de les que més honren nostra terra á qual desvellament contribuixen ab ses hermoses excursions de les que tant profit s' en treu per nostra causa, si no haguesssem vist l' any 98 com à Niza vā esser distingit l' *Orfeó* entre altres estrangers de molta anomenada, distincions justificades per sá companya en pró de la música polifònica y de la que produueixen los més triats autors estrangers, n' hauríam tingut lo convençiment plé del mérit de l' esmentada institució ab la brillantissima sèrie de deu concerts qu' ha donat aqueixa Cuaresma al Liceu; Palestrina y Grieg, Clavé y César Frank Wagner y Beethoven, han essent executats ab una perfecció grandísima, més per los catalanistes ab principal motiu de gaudiment, ha d' esser l' haver oït resonar per les parets del Liceu la música catalana que ha entrat al camí de la música triada, ab un cant plé de vida y de feresa, les primaverals *Flors de Maig* degudes al geni d' en Clavé, que vol donar al costat de la satisfacció que deu produir al *Orfeó* l' èxit d' una campanya aixís, los insults que puga endressar li les passions mesquines! Podrà dir los anti-catalanistes que l' *Orfeó* ha fet campanya separatista, mes com vā dir molt bé un periodista barceloní, l' *Orfeó* ha desenterrat de sota lo pols de l' oblit en que sos compaisans lo tenían al autor castellà Victoria, esà dír ha fet per Castella lo que 's castellans no han fet, honrar un de sos homes il·lustres.

Clemencia Isaura, la dama tolesana, tota gentilesa y amor per l' art vā deixar escrita la llegenda que aquest deu tindrer sempre present: ¡Fé, Pàtria, Amor! Per la Fé ha treballat l' *Orfeó Català* contribuixint al renaixement de la veritable música religiosa. Per la Pàtria voltant totes les entronades y enaltint les cançons de la terra. Per l' Amor rendint culte á la Bellesa. Tan de bò que totes les institucions artísticas puguen avançar-se d' haver seguit tant bé l' hermós lema com l' *Orfeó*.

Deug á aquest y al patriotisme d' altres corporacions é individuos, nostra música vā essent escoltada per tot arreu, passant dels llavis de la humil pagesa que distreua ses hores cantant rondalles de la vella que recorda tot cantant los dolços anys de la joventut passada, de la mare que fá adormir á sos fillets ab la música que van fer adormir á ella, de jovens que canten á sas aymades amorofoles caramellos á esser motiu de goig per 'ls amators de la música y fins d' estudi pels erudits. Los folkloristes vān descubrir cada dia noves mostres del sentimént artistich de nostre poble manifest en aquestes cançons que porten la melanga de nostres valls, la forsa de nostra rassa l' harmonia gran dels majestuosos boscos de nostre Pirineu y l' alegria joguina de nostre litoral blau com lo de Grecia y de nostres planes rialleres con les de la Provença. Tot plegat dona á nostres cançons un caràcter especial d' un regust sempre melangich com lo tenen totes les mostres de activitat de aquest nostre poble que fins ens alegries hi fica la nota melàngica. Enaltimes á aquestes cançons que floreixen en nostre poble animantlo en sa tasca, hermosejantli la vida, enaltimes á aquestes cançons que demostren un cop més nostra personalitat, enaltimes qu' elles netejaran nostre cor d' estrangerismes y contri-buirán á fernos estimar lo nostre, nostra Santa Religió, nostra llar, nostres costums.

Per això resulten simpàtichs tots els esforços que s' fan per enllayar la música catalana y per això hem d' aplaudir á la *Institució Catalana de Música* que en lo concert donat lo dia 7 al Ateneu feu ocupar un lloc á nostra música al costat de la inspirats autors.

De la *Exposició d' Art Intern* organisada per lo Circol de S. Lluch en lo Saló Parés, ne parlaré en la pròxima revista si Deu vol.

E.

CORRESPONDENCIA

Sr. Director de LA VEU DEL SEGREG.

Molt senyor meu y de ma distingida consideració: Lo dimecres prop passat fou monstruosament agredit per l' Alcalde d' aquesta vila D Joan Lamarca, lo major contribuyent y concejal D. Ramon Civit Arqués.

Venia 'l referit Civit del camp, cuant li sortí á l' encontre, acompañant de sa muller y nevoda, l' Alcalde, qui li diugué: «qué no 'm voldrias dar lo vot de censura d' ahin vespre?» descarregantli tot seguit, una forta garrotada al cap. Allavors fou cuant l' agredit agafà á l' Alcalde, tiranté á terra, qui vā demunt, qui vā devall, mentres que la nevoda, ab una pedra grossa donava forts cops al cap del senyor Civit, deixantlo entre ella y ell com á mort, puig presentar unes ferides molt graves, essent després acompañat á sa casa per los vehins Jascinto Botí y Francisco Torrent, testimoni presencials del fet.

Lo bo del cas es, que mentres l' Alcalde *lluvia descomunal batalla* contra son subdit rebelle, a poca distància ho estaven contemplán, segons autorisades personnes, D. Joan Capdevila Lamarca, concejal; D. Estanislao Xamarra, fill del Jutje, y altres, tots de la mateixa rassa del Alcalde; pero més espavilats, no tan tontos.

Lo motiu de la salvatjada fou que haventse de celebrar sessió ordinaria lo diumenge passat, la majoria del Ajuntament acudí á la Casa de la Vila, ahont trovaren les portes tancades, mentres que l' Alcalde no s' veia en lloc, qui manà al Secretari que no anés á la sessió.

En vista de tot això se retiraren los concejals, essent després convocats á sessió de segona convocatoria pe'l dimarts, y una vegada oberta la sessió, lo senyor Civit presentà un vot de censura al Alcalde per son modo de procedir, produint un escàndol propi ja dels temps baix la tutela d' Alcaldes reelegits per obra y gracia del senyor Martos, qui per ferho ha de recorrer á les suspensions d' Ajuntaments.

Segons se diu, en la sessió vinenta, la majoria dels concejals, presentarà un altre vot de censura al Alcalde per son incalificable procedir.

Pera ferse càrrec de qui es l' Alcalde fet dos vegades ja en les oficines del Govern Civil, basta dir: qu' es aquell subjecte que després d' atropellar lo dret de Anton Gelonch lo posà á la presó, fentlo compareixer en judici oral: es aquell que després de fallar á la paraula donada als jovens, transigueix donanols 40 pessetes, ab la condició de firmarli un recibo de 80 pessetes: es aquell que anula un reparto firmat per la majoria de la Junta Gremial, y cobre ab un altre aprobat quatre dies després á esser publicat en lo B. O. es aquell que no cumplimenta 'ls acorts de l' Ajuntament y 'ls sospen, manifestant que mentres hi haig aquest Gobern no serán fallats pel Gobernador, es aquell que aise les sessions després de llegida l' acta, es aquell que amenassa als jovens d' una Societat en posarlos á la presó, retentintlos los Reglaments, apesar de les terminants ordres del senyor Gobernador; es aquell que presideix eleccions en urnes de fusta, tenintla plena de paperetes avans de l' hora de la votació; es aquell, en fi, un alcalde del anticatalanista senyor Martos.

Res més tinch que dir, perque crech que ja se'n hauríam format concepte de qui es aquest personatge amparat pe'ls caceichs lleydatans.

J. CEDÓ.

Juneda 13 Abril de 1900.

CRÒNICA

Habém tingut l' honor de rebrer lo següent ofici del Ajuntament de Palma de Mallorca:

«Desitjós l' Ajuntament d' aquesta ciutat d' honrar com es degut al inspirat poeta y diligen-tissim bibliófil Exmc. senyor don Jeroni Roselló y Ribera, Mestre en Gay Saber y un dels més entusiastas restauradors de las lletres y de la llengua de Ramón Llull, ha resolt invitar als escriptors que cultivan el nostre ben volgut gentilhume en la terra catalana, en el regne de Valencia, en l' illa de Serdenya y en el regne de Mallorca ab las illes germanas y ab las regions que un dia estiguieren ab ell unidas baix la corona dels nostres reys, y ayuu forman part de la nació francesa, constituint sempre un recort gloriós de temps inolvidables.

» Y figurant en lloc tan alt en las lletres patrias els escriptors d' aquesta regió, tinch l' honor de participarli dit acort de la Corporació que inmerescudament presideixo, pregantli ab empenyo molt coral que vulga trasmetre aquesta invitació als mentats senyors, perque prenguin part en la festa que 's celebrará l' dia 23 d' abril próxim-vinent, diada de Sant Jordi, ab motiu de proclamar al senyor Roselló, Fill Benemerit de Mallorca, y colocar el seu retrato en la galeria d' homes ilustres d' aquesta illa.

» Deu guart á V. S. molts d' anys. Dada á la ciutat de Mallorca, dia 13 de Mars, de l' any mil noucentos.

» L' Alcalde president, Antoni Rosselló; el vocal secretari de la Comissió, Benet Pons y Fábregas.»

Agrahim coralment l' invitació, LA VEU DEL SEGREG procurarà estar representada en la festa regional de nostres estimats companys de la Illa Baleara.

L' Ajuntament de Palma està donant á molts de Catalunya un exemple que deuria avergonyirnos.

Nostre bon amich, l' il·lustrat metje en Miquel Viladrich y Camarasa, ha sigut reparat en lo càrrec de Director dels Establiments de Beneficència provincial, cumplintse d' aquest modo les Reals órdrees en que aixís 's manà.

Al felicitar coralment á dit senyor ab aquest motiu, hem de fer justicia al senyor Gobernador civil de la província D. Josep Martos, no regatejantli la bona part que li toca en lo cumpliment de semblant disposició legal, y al Col·legi provincial de Metges, per l' interés que s' ha pres en dit assumptu, fins á veurel acabat, a completa satisfacció de tots los socis.

Segons se 'ns ha dit, entre alguns elements catalanistes d' aquesta ciutat ha surgit lo noble propòsit de celebrar ab molt explendor la diada de Sant Jordi, Patró de nostra aymada Catalunya.

A tal objecte s' están practicant les respectives gestions, de les que, en lo número vinent, daré compte á nostres lectors, esperan que les festes seran dignes del espirit català que de poch temps en sá ha reviscolat en nostra ciutat.

Juntel es dir que LA VEU DEL SEGREG està en un tot á la disposició dels iniciadors.

—Com veurán nostres llegidors en un altre lloc de nostre periódich publicuem unes boñiques caramellos de nostre estimat company en Jaume Espanyol. Lo reputat mestre senyor Gelambí ha escrit per dita llettra una inspirada

partitura qu' avuy donarà á coneixer á nostre públic la societat coral *La Violeta*.

A questa tarda marxarà dita societat á Tarragona hont cantarà també una serie de canonetes dedicades per son autor á les noyes d' aquella estimada ciutat.

Aixís mateix lo coro de *La Paloma*, recorre'r avuy nostres carrers cantant les consabudes y tradicionals caramellos.

—Ha passat la Setmana Santa, y ab ella les tendres y patétiques ceremonies ab que l' Iglesia commemora los més afrentosos passatges de la Passió de Nostre Redemptor, Lleyda, enguany com los anteriors, ha mostrat un esclat de luxo gust artistich y magnificència en los Monuments que ha rigit en sa Catedral, Parroquies y demés Iglesies y Oratoris, pera exposar en ells á la veneració del poble lo Deu del Amor Sacramental.

Pera completar l' explendor d' aquesta Setmana clàssica, les venerables y antiquissimes Congregacions dels Dolors y de La Purísima Sanch de Crist, han celebrat ab lo lluïment de sempre les severes y concorregudes profesions de Diumenge de Rams y Divendres Sant essent de sentir que 'l zel y ver afany desprengut encarragats de mantenir l' ordre en tan religiosos actes, no hagi sigut suficient á desarrelar la escandalosa costum de tirar caramellos, als que presencien lo pas de les profesions.

—Divendres cridà l' atenció del numerós públic que 's pasejava per lo carrer Major, los bonics llasos regalats per l' Unió Catalanista á les societats corals *La Paloma* y *La Violeta* y que estaben esposats á les botigues de mobles dels senyors Aixalà y López.

—Ab molt sentiment hem rebut la notícia que desde Juneda 'ns participa lo Sr. Cedó, referent á l' incalificable agressió de que ha sigut objecte nostre apreciat amich y suscriptor en Ramón Civit, á qui desitjém un prompte restabliment en les lessions sofertes.

La carta que insertem en altre lloc d' aquest número es prou detallada pera que nosaltres hi anyadim cap comentari, pero si que no volém deixar de cridà l' atenció de les superiors autoritats d' aquesta capital les qui deurién procurar evitar per altres medis que 's empleats fins avuy, que 's repetissen semblants fets, com també que d' una vegada acabesin los abusos que já altres voltes hem tingut que censurar y que han donat lloc á l' intranquilat general que s' observa en lo poble de Juneda.

—Lo nostre confrare *La Comarca de Lleyda* ha sigut denunciat per la publicació de un article titulat *Al Dia*.

Molt sentim l' entrebanch de nostre company, del que dessitjém surti bé y al qui 'ns oferim en tot lo que 'l pugam esser útils.

—Lo bon desitj ha fet que algún company en la premsa dongués la notícia d' haber sigut sobreseida la causa incoada contra nostre estimat company en Joseph Estadella. Encara que 's molt probable que 's dicte semblant resolució, fins ara no es cert que s' haja sobreseit l' esmentat sumari.

SECCIÓ COMERCIAL

Continua la mateixa calma en lo negoci de grans, degut com ja hem repetit varies vegades á la insecuritat de la vineta cullita que desgraciadament promet poch.

Los preus no han sufert variació de importància dels que donarem la setmana passada, exceptuan tots sols los fabons que dilluns passat alcancaren lo crescut preu de 15 ptes. cuartera.

Ja podem donar per fracasada, segons diu *El Pallars*, la projectada exposició agrícola que proposà fer la Càmara del mateix nom. No volém saber lo motiu de tal contrarietat, pero segurament serà com totes les coses d' aquesta província, la més atrassada de Catalunya, perque lo centralisme encara troba terreno abonat per treuren bon fruit, valguenlse d' aquests polítichs d' ofici que tot hu sacrifican en profit dels seus partits.

Ja que la Diputació, Càmara Agrícola y altres corporacions han abandonat tan illoable idea per lo bé del agricultor y comers en general, ¿no podria la Cofradia dels Pajesos empredre per compte propi, donant una mostra de vida activa y vigorosa y proposalar fer en lo mes de Septembre vinent, época la més aproposit, per cuant á les hores ja están recollits tots los fruits y 's poden recollir més y ademés senyar algunos recompen-sas als pajesos que més intel·ligència demostressin en los treballs del seu art, y en fi, altres coses propies d' aquests concursos que tant bons resultats podrian reportar en nostra extensa y fértil província que ab humilitat vergonyant va veient de dia en dia que les seues germanes catalanes progresen moltíssim, mentres que aquesta 's troba atascada per falta de alguns elements de valia que desligats en un tot d' aquesta falsa política, dediquessin la seua intel·ligència y capitals al desenrolllo de l' agricultura, industria y comers, que ab superiors ventatges que en altres, se podría extender en nostra estimada terra.

H. A.

SECCIÓ OFICIAL

Tribunals.—Senyalaments de judicis orals en l' Audiencia Provincial pera la pròxima setmana.

Dimecres, 18.—A les 10: Causa procedent del Jutjat de Sort per lesions contra Joan Lloviach. —Advocat: Sr. Vivanco.—Procurador: Sr. Fábrega.

Dijous, 19.—A les 10: Causa incoada en lo Jutjat de Sort per furt contra Joseph Miró.—Advocat Sr. Martínez.—Procurador: Sr. Prat.

A les 11: Causa del mateix Jutjat per lesions contra Joseph Punsola y altre.—Advocat: Sr. Agustí.—Procurador: Sr. Fábrega.

Divendres, 20.—A les 10: Causa procedent del Jutjat de Tremp per allanament de morada contra Rosa Ardeny.—Advocat: Sr. Aige.—Procurador: Sr. Domenech.

A les 11: Causa seguida en lo Jutjat de Cervera per disparo contra Hermenegild Solé.—Advocat Sr. Morera.—Procurador: Sr. Alvarez Llinás.

NOTA CÓMICA

ENDEVINALLA

En un consell de Ministres

Que tinguer lloc jorns atrás,

Parlant de la nostra causa

L' *inedit* Dato vā exposar

Que creya qu' era d' urgència

y molta necessitat

Lo tractar á *palo limpio*

La cuestió dels catalans.

Dit això, un' altra persona,

Al moment vā contestar,

Qu' això 's devia traçava

Con mucho tino, con mucho.

Com qu' estém acostumats

A que 'ns tractin sols

puig no hi há ningú que aguanta
al moro perseguidor.
Feu que à la mort....

Compasius Deu en la ajuda
vingué del poble cristià;

y La en gracia concebuda
victòria lis va alcansá;

agrahats alsan de planta
un gran temple en seu honor.

Feu que à la mort....

En la antiga Catedral
de Lleyda vos veneraren;

y la iglesia de San Pau,
després que sigles pasaren,

vá consegüir ditxa tanta
de acullir tan ric trevor,

Feu que à la mort....

Mes ara vostre Bondat,
la antigua y devota Imatge,

vingués aquí, ha disposat,

perque rébiga homenatge,

y revisca la fe santa
del habitants de Bell-lloc;

Feu que à la mort....

Puig que habéu vingut à seurar
entre mitch de nostres fills,
molt contrits vindréu à veurer
lo Sepulchre; y del perills
pregarem per la, Creu santa
que 'ns lluirén ó bon Senyor!

Feu que à la mort....

Aqueix vostre cap sagrat,
afigit ab gran torment,
y de espinas coronat,
nos causa tal sentiment
y 'l mirém ab pena tanta

Feu que à la mort....

Foradats los peus y mans
ab pietat contemplarém;

y ab mirades més amants
tot seguit al Sagrat Cor?

Feu que à la mort....

Dins d'aqueix refugi sant
valen viure els de Bell-lloc;

perque creuen que al instant
que de ells s' han posat tan prop,
se cambiará de maixanta
en bona, sa vida y sort.

Feu que à la mort....

Vosra Majestat s'avanta
de perdoná al pecador;

Feu que à la mort que 'ns espana

alcansém vida millor.

M. P.

DIVERSIONS

Societat «La Paloma.»—Avuy diumenge á les nou de la nit la xistosa comèdia en un acte «Las Olivas» y les sarsuetes en un acte «Chateau Margaux» y «El cabó primer».

Societat «La Peña.»—Avuy diumenge á les nou de la nit estreno de la comèdia en dos actes del Sr. Quintero «El Patio» y la sarsuela en un acte «El gorro frigo.»

Demà dilluns, la comèdia en dos actes «El Patio» y la sarsuela en un acte «Cómo está la sociedad.

PASSA-TEMPS

GEROGLÍFICH NUMERICH

1 2 3 4 5 6 7	celebrat actor italià.
6 6 5 2 3 2	arbre.
2 5 4 3 2	antich capdill de catalans y aragó.
1 6 5 2	en los jardins.
1 7 6	(nésos).
7 3	les cusidores ne gasten.
4	consonant.

XARADA

Més en dos de la fasera,
D'un hú tres molt ufanós,
Cuatre melons de Vallvidrera
Veigi a mon tot neguitós,
Fins realisar sa fal-lera,
De cobrar del fruit l' impost.

Les solucions al número pròxim.

SOLUCIÓ Á LA XARADA DEL NÚMERO ANTERIOR

TA - BA - CO

LLEYDA.—IMPRENTA MARIANA.—1900

SECCIO D'ANUNCIS

Paraygües de feixíts que no's fallan mai

Classes especials fabricades exclusivament per' aquesta casa

* * * PREUS BARATISSIMS * * *

COMERS DE NOVETATS
DE
Joan Lavaquial

Paeria, 14.—Lleyda.

PREU FIXO VERITAT

ESTABLIMENTS DE ARBORICULTURA Y FLORICULTURA

J. LLAUROENS

situat al últim del passeig lateral dels Camps Eliseus y devant de la Estació del Nord

LLEYDA

Arbres fruiters de tota mena, y especialitat en olivers, arbres forestals
pera passejos y carreteres, plantes pera jardins, llavors y flors en tot
temps del any. Se fan tots quants treballs se refereixen á dit art.

Demànense notes de preus, que serán enviades à volta de correu.

Direcció telegràfica y postal:—Llaurens, Horticultor, Lleyda.

Premiat á tots los concursos á que ha sigut presentat

ANIS del PILAR

PESTILERIES DE RAMON ARRUFAT

Catalunya, L.—Lleyda

Los consumidores d' ANIS li han donat l' importància
que mereix, propagant son fi paladar y excelentes condicions
estomacals.

L' ANIS DEL PILAR es una beguda altament higiènica.
Tan conegut es aquet producte á Espanya y á Ameríca,
que no necessita comentaris.

Primera á Lleyda

FÀBRICA DE PASTES PERA SOPA

MOGUDA PER LA ELECTRICITAT

Joseph Llobet Farrán

6-BLONDÉL-6

Especialitat en pastes de sémola sola, sens cap barreja de fècula,
molt nutritives, per contindrer gran cantitat de gluten, y per lo tant
aproposit pelos estòmachs més delicats, per ser més facil sa digestió.

IMPREMP TA MARIANA

LLEYDA

S' impremeixen Obres, Prospectes, Esqueles de defunció, Fulles volants, Anuncis, Membrets, Tarjetes
de visita á varios preus, Papeletes de primera Misa, desde les mes sencilles á les mes luxoses, Tarjetes á
diferentes tintes, Memorandums, Sobres, Recibos, Talonaris, etc. etc. Tot perfeccionat ab gran esmero
y á preus sumament econòmichs.